

bestemmer, at de skulle udbetales med 4 pCt., rentebærende Obligationer, udstedte af en under Landbrugsministerens Tilsyn staaende Tiendeafløsningsbank, og Statskassens Bidrag til Tiendens Afløsning bliver som Følge deraf at udrede paa den Maade, at Staten overtager Forrentningen og Amortisationen af en vis Del af Bankens Obligationer.

4) Medens det tidligere Forslag foreskrev, at de enkelte Tiender i et Sogn skulde afløses stykkevis og at intet Sogn kunde faa to eller tre af de større Tiender afløste, forinden alle andre Sogne, fra hvilke Begæring om Afløsning var fremsat, havde faaet henholdsvis een eller to af de nævnte Tiender afløste, bestemmer nærværende Forslag, at alle Tiender i et Sogn skulde afløses samtidig, saaledes at den Orden, hvori de til den enkelte Tiendeafløsningskreds hørende Sogne komme i Betragtning med Hensyn til Afløsning af Tienden, skal afgøres ved Lødrækning.

Til Begrundelse af de saaledes foretagne Forandringer i det tidligere Forslag skal man bemærke følgende:

Efter de Erfaringer, der ere indvundne ved Benyttelsen af den nugældende Lov om Adgang til at afløse Tiender af 8de Maj 1894, vil Afløsningen af samtlige Tiender medføre et meget betydeligt Arbejde, og Regeringens Opmærksomhed har derfor særlig været henledet paa, hvorledes dette Arbejde uden Til sidesættelse af berettigede Krav kunde simplificeres saa meget som muligt. Hertil sigter navnlig Forslaget om den ubetinget tvungne Afløsning af Tienden, idet man herved fritages for at undersøge, om Begæringen om Afløsning omfatter det foreskrevne Flertal af Tiendeydere eller Tiendeejere, ligesom alt Arbejde med Indgivelse af Begæring om Afløsning, Tilvejebringelse af de fornødne Underskrifter paa disse Begæringer, Prøvelse af Fuldmagter og deslige bortfalder. Den ubetinget tvungne Afløsning muliggør endvidere Bestemmelsen om, at alle Tiender i samme Sogn skulde afløses samtidig, hvorved man undgaar, at det i sig selv ret besværlige Apparat, der maa sættes i Gang, naar en Tiende skal afløses, kommer til at træde i Virksomhed mere end een Gang for hvert Sogn, ligesom man herved opnaar, at de Afløsningssummer, der skulde bæres af Ejerne af de tiendepflichtige Ejendomme, kunne sammenlægges, saaledes at der til Afvikling af den samlede Tiendebyrde kun bliver at udrede en

enkelt halvaarlig Tiendeydelse af hver Ejendom, en Bestemmelse, der væsentlig vil lette den fremtidige Opkrævning af de halvaarlige Tiendeydelser. Paa den anden Side bliver man ganske vist herved nødt til at opgive det tidligere Forslags Bestemmelse om, at Afløsningssummen bliver mindre, naar Begæringen om Afløsning fremsættes af Tiendeejeren, end naar den udgaar fra Tiendeyderne, hvilket vil medføre, at Afløsningen i alt Fald for nogle Tiendeydere ikke vil blive saa billig som Afløsning i Henhold til det ældre Forslag. Det er imidlertid lidet sandsynligt, at en Bestemmelse om, at Tienden skal afløses med en mindre Afløsningssum, naar Afløsningen sker paa Begæring af Tiendeejeren, vilde faa synderlig praktisk Betydning. Det tør saaledes antages, at Tiendeejeren kun ganske undtagelsesvis vilde fremsætte Begæring om Afløsning, naar han ikke vil faa fri Raadighed over Afløsningssummen, og at Bestemmelsen derfor saa godt som aldrig vilde finde Anvendelse med Hensyn til Præstetiender, Kirketiender og de mange Tiender, der tilhøre offentlige Stiftelser, Len, Stamhuse og Fideikommisser. For de Tiendeejeres Vedkommende, der ville faa fri Raadighed over Afløsningssummen, stiller Sagen sig ganske vist anderledes, idet det maa erkendes, at det i alt Fald i nogle Tilfælde vil kunne være fordelagtigt for Tiendeejeren at faa Retten til aarlig at oppebære Tiende ombyttet med en Kapital en Gang for alle og at Tiendeejeren derfor undertiden vilde kunne føle sig tjent med en Afløsning af Tienden med et mindre Beløb end under andre Forhold. Den Opfordring, der heri ligger for Tiendeejeren til at fremsætte Begæring om Afløsning, svækkes imidlertid i væsentlig Grad ved den Omstændighed, at Staten yder Bidrag til Tiendeafløsningen; thi han kan da gaa ud fra, at ogsaa Tiendeyderne ville være stærkt interesserede i Tiendens Afløsning, og naar bortses fra de Tilfælde, hvor det er ham magtpaaliggende øjeblikkelig at faa en Kapital til fri Raadighed, vil han derfor snarest være tilbøjelig til at afvente, om ikke Tiendeyderne ville fremsætte Begæring om Afløsning. Da Statskassen intet taber ved Opgivelsen af det ældre Forslags Bestemmelse om Tiendens Afløsning med en mindre Sum, naar den sker efter Tiendeejeren's Begæring, og det efter det ovenfor udviklede sandsynligvis kun er en meget lille Kreds af Tiendeydere, der ville tabe herved, maa Regeringen derfor holde for, at sidstnævnte Omstændighed kun vejer lidt i Sammenlig-